

OBWIONAĆ (1) *vb pf*

Teksty nie oznaczają ó oraz é; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w ob-).

[*fut 3 sg obwienie.*] ◊ *con 3 sg m by obwionął.*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Ogarnąć powiewem (o wietrze) [co]: Ranam łtarem kthoreby wiatr obwionął, to lekarstwo nie niepomozę *FalZioł* I 116a; [ázaż nie wíchnie [*latorośli*] gdy ią obwienie wiátr gorący [*cum tetigerit eam ventus urens*] *Leop Ez* 17/10 (*Linde*); *Dobądź kámieniá z ziemié álbo ze łkály/ kthoregoby ielzche wiátr nieobwionął* *SienHerb* 551a; *łzczepić [figę] w pniak rozdárty/ á nátychmiałt zákryć j obwięzác trzebá żeby wiátr nie obwionął* *Cresc* 1571 420].

Formacje współrdzenne cf WIAĆ.